

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๖ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๔๙

กำลังจิตหมุน

ก่อนจ้งหัน

ในครั้งพุทธกาลมีสำเร็จเป็นพระอรหันต์ตั้งแต่อายุ ๗ ขวบ มีเยอะนะ แต่เณร
ทุกวันนี้มันสำเร็จตั้งแต่ชั้นลิงค่างบ้างชะนีไป มันสำเร็จขั้นนั้นๆ พระก็สำเร็จแบบ
เดียวกัน ยิ่งนับวันหนาเข้ามากกิเลส ดูหัวใจโลกแหมม สดส้างเวชนะ พวกมันเพลินเป็นบ้า
อยู่นั้น อู๊ย นำทุเรศ กิเลสมันหมุนอยู่ภายใน นี่ละธรรมพระพุทเจ้า พระพุทเจ้าท่าน
เลิศเลอขนาดไหนท่านทะเล่หมุด เห็นแล้วเหมือนไม่เห็น ควรจะช่วยเหลือแก้ไขยังง
ท่านก็แก้ๆ แก้ไม่ได้สุดวิสัยก็กรรมของสัตว์ ปล่อยไปๆ อำนาจของฝ่ายต่ำนี้โถ ลึกลับ
มาก หลอกสัตว์โลกนี้เชื่อทั้งนั้นเลย สัตว์โลกจึงไม่ค่อยเชื่อธรรมยิ่งกว่าเชื่อกิเลสฝ่ายต่ำ
ทราวม เอาละให้พร

หลังจ้งหัน

.....นาสีดาที่ท่านจันทร์โสมพักนี้มีขึ้นที่หลังเราไปเที่ยวทางโน้น เราเคยไปพักอยู่
บ้านนาสีดา ตอนนั้นเป็นวัดบ้าน ร้าง เราไปพักที่นั่นคืนหนึ่ง วันไปเห็นบ้านนาสีดาก็ไป
เห็นตอนนั้นละ คือเราจะเข้าไปในเขาเลยไปพักที่นั่นเพื่อย้อมผ้า จากนั้นก็เข้า จึงไปเห็น
บ้านนาสีดา ท่านอาจารย์เทศก์ดูจะอยู่บ้านนาสีดา หลังจากถวายเพลิงพ่อแม่ครูจารย์มัน
เสร็จแล้ว ออกจากนั้นก็เข้าป่าทางด้านอำเภอบ้านฝื่อ

แต่ก่อนดูเหมือนศรีเชียงใหม่ยังไม่มีอำเภอก็มีแต่อำเภอบ้านฝื่อ บ้านฝื่อ เท่านั้น
แหละ เป็นดงเป็นป่า พอดีเป็นจ้งหะที่เราออกไปเที่ยว กำลังเร่งความเพียร ท่านเจ้า
คุณอุปชฌาย์ว่า ข้าขอไปด้วยบัว อู๊ย ยังงักัน ข้าขอไปด้วย จะทำยังงักันก็เป็น
อุปชฌาย์ เราก็กำลังเร่งความเพียรตอนนั้น คิดดูไปอยู่ในงานศพพ่อแม่ครูจารย์มัน เรา
อยู่ได้ ๔ คืน เราไปในงานศพเราอยู่ได้เพียง ๔ คืน ฟังซิ คือมันหมุนของมันตลอดเวลา
อยู่กับใครไม่ได้ ตอนนั้นตอนมันหมุนเป็นธรรมจักร สถิติปัญญาอัตโนมัติหมุนตัวๆ

พอเผาศพท่านเสร็จก็ขึ้นไปวัดดอยธรรมเจดีย์ อ้าว เขาก็นิมนต์ลงมางานร้อยวัน
หรืออะไรของท่านอีกพวกสกลๆ มันอะไรพวกนี้ พอหลังจากนี้ปีบคือมาจากวัดดอยปีบลง
มานั้นเสร็จแล้วเผ่นทางนี้เลย เจ้าคุณอุปชฌาย์ว่า ข้าไปด้วยบัว เอาอีกแหละ มันยังง
ักันนาเรานี้ละ ท่านเป็นพ่อเราก็เป็นลูกนี้ ท่านเป็นอุปชฌาย์จะว่าไป อยู่ในโน้นท่าน
อาจารย์หล้าท่านอยู่กับชาวไร่เขา ท่านชอบป่าเป็นประจำ ไม่ออกมานอก เวลาท่านพูด
ธรรมะนำฟัง ไปพักอยู่ที่นั่น เราก็ก็นั่งพักอยู่ลึกๆ นู่น ครั้นกลางคืนต้องมานั่งฟังท่านพูด

อะไรอีก ไอนี้มันก็หมูนของมันอยู่ที่นี่ ดิดเครื่องไว้แล้วไม่ให้รถออก คือเครื่องมันหมูนอยู่ตัว ๆ รถออกไม่ได้ มาฟังอยู่นั่นละ

นอกจากนี้ก็ลาไปพักอยู่ทางนู้นอีก คราวนี้ไกล เราไปให้เขาทำร้านเล็ก ๆ ให้ คือจะหมูนความเพียรนั่นแหละให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย จนกระทั่งท่านจับได้ จับได้แบบท่านนั่นแหละไม่ได้จับได้แบบเรา โอ๊ย ที่นั่นไม่ดีบัวมันเปลี่ยวมาก อะไรกันมาเปลี่ยว ๆ เปี้ยว ๆ มันขวางกับเรานะ มันเปลี่ยวมากน่ากลัวนะบัว คือมันเป็นดงเสื่ออยู่แล้วแถวนั้น แต่เราไม่ได้สนใจกับเสื่อกับสาอะไรนี่ อันนี้มันรุนแรงมากเกินกว่าที่จะไปคิดกลัวนั่นกลัวนี้ ท่านไปดูแล้วก็ว่า อู๊ย ไม่ดีแหละบัวอย่าไปเลย เอาอีกแหละ เราไปอยู่ลึก ๆ กลางคืนก็ได้มาหาท่านอยู่ ที่นี้ออกไปนู่นกลางคืนจะไม่มา ท่านก็ไปดู อู๊ย ที่นั่นไม่ดีบัวเปลี่ยวมากอย่าไปเลย เอาอีกแหละ แล้วจะฝันไปยังงัย

จากนั้นก็กลางวันก็ด้อม ๆ ไปดูถ้ำที่นู่นอีก ก็มันอยู่ไม่ได้จะทำงัย ไปดูไม่ดีก็ช่างเถอะให้ได้ทางอารมณ์ก็แล้วกัน ไปดูแล้วมาลาท่านว่าจะไปที่นั่น โอ๊ย อย่าไปเลยบัว อยู่ด้วยกันนี่แหละ ข้าก็มากับเธอนี่นะ เอาอีกแหละ มัดเข้าอีก เอ้ มันยังงัยกัน จากนั้นก็ลามาทงบ้านนาสีดา หาอุบายบอกเฉย ๆ ออกจากนั้นจะไปไหนก็ไม่รู้แหละ อันนั้นท่านก็บอก ตรงนั้นเขาเป็นโรคอะไรกันไม่รู้แหละบัว อย่าไปเลย หลายครั้งหลายหนท่านก็เลยจับได้ เออ เธอนี้เป็นกังวลกับเราแหละบัว ถ้าเราไปแล้วเธอจะสบาย ท่านจับได้เราก็เฉย ก็มันหมูนอยู่ตลอดเวลาจะให้ทำงัย

ท่านได้มาวิพากษ์วิจารณ์เรื่องเราเหมือนกัน ให้พระด้วยกันเป็นพระปฏิบัติฟัง แต่พระปฏิบัติท่านก็ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบนี่ แล้วท่านก็รู้เรื่องของเราอยู่แล้ว พอมาเล่าให้ฟัง มหาบัวไม่ทราบเป็นอะไร อยู่กับเราไม่ติดเลย เดี่ยวลาไปนู่นเดี๋ยวลาไปนี่ สุดท้ายเราก็เลยได้ปล่อยให้ไป ว่างั้นนะ ไม่ทราบเป็นอะไรมหาบัวนี่ วิจารณ์เรา พระนั้นเลยเล่าให้ฟัง ท่านรู้เรื่องของเราตอนนั้นกำลังจิตหมูน ท่านก็เลยเล่าเรื่องให้ฟัง หือ ๆ อย่างนั้นหรือ ๆ อู๊ย ถ้าอย่างนั้นเราผิดมาก ท่านก็เห็นโทษของท่านนะ อู๊ย เราผิดมากเราต้องขอขมามหาบัว เราผิดมาก เธออยู่ไม่เป็นสุขกับเรา เดี่ยวลาไปโน้นเดี๋ยวลาไปนี่อยู่งั้น ที่นี้รู้เรื่องแล้ว บทเวลามาพบกันที่หลังท่านว่า ขอขมาเธอนะบัวข้าผิด เราก็ไม่ว่าอะไร ท่านรู้เรื่องจากพระองค์นั่นแหละเล่าให้ฟัง ว่าเราอยู่กับใครไม่ได้ ท่านก็เลยเห็นโทษของท่าน

เราพูดนี้ขบขันจะตายไป ท่านเจ้าคุณท่านวิจารณ์เราว่า มหาบัวไม่ทราบเป็นยังงัย อยู่กับเราไม่ติด เดี่ยวลาไปนู่นเดี๋ยวลาไปนี่ อยู่อย่างนั้นตลอด ไปที่ไหนก็ไม่ให้ไป สุดท้ายท่านก็เลยว่ เอ้อ ถ้าเข้าไปแล้วเธอจะอยู่สบายแหละบัว ว่างั้น ท่านใส่ปัญหาเราเรารู้ แต่เราไม่เอาเพราะอันนี้มันหมูนตลอดเวลา หลังเผาศพท่านแล้วเราก็จะไปคน

เดียวเรา ก็มันหมูนอยู่ตลอดเวลาอยู่ได้ยังไง อยู่ในงานศพพ่อแม่ครูจารย์มันอยู่ได้ ๔ คืนเท่านั้นแหละ พอเสร็จแล้วไปเลย

ไปถึงนั่นแล้ว ขากลับมาก็กินอีกแหละ ถ้าไม่ไปหาทำก็ไม่เหมาะ มาอุดรก็ต้องไปกราบท่าน เอ้อ บัว เราจะบวชเจริญ เขากำลังเรียนแพทย์ หมอเจริญ วัฒนสุชาติจะไปบวชที่สกลนคร เราบอกว่าเราจะไปสกลนคร เออ ดีละบัว ไปสกลนคร เราอยู่วัดสุทธาวาสนะ เราจะไปบวชนายเจริญเขา ก็ต้องรออีก พอบวชหมอเจริญแล้ว เราขึ้นไปเขาท่านก็จับหมอเจริญนี้มัดใส่มือเราไปให้เราไปแบกหมอเจริญอีก อ้าว มันยังงัยกัน ยุ่งตลอดเวลาเลย นี่ตอนเดือนหก พอเสร็จแล้วหมอเจริญเขาก็สึก เราก็อยู่ที่นั่นตอนเดือนหก วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๔๓ วาระนั้นละ นั่นเห็นไหมมันหมูน หมูนเพราะเหตุนี้เอง ไม่ใช่หมูนอะไร ไปจับกันลงที่ตรงนั้น ที่ว่ามันหมูนมันอยู่ไม่ได้ ขนาดนั้นละ อยู่กับใครไม่ได้เลย ต้องอยู่องค์เดียว

คือเวลาเราศึกษาอบรมที่แรกต้องอยู่กับครูกับอาจารย์ ปราศจากครูอาจารย์ไม่ได้ เวลาจำเป็นอยู่กับครูก็จำเป็นต้องอยู่กับครู เวลามันออกอย่างนี้แล้วอยู่กับใครไม่ได้ มันก็เป็นความจำเป็นของมันอันหนึ่ง อยู่กับใครไม่ได้เลย ครูบาอาจารย์บางองค์ยังยกโทษเราอีก มหาบัวนี้เวลาท่านอาจารย์มันยังมีชีวิตอยู่เหมือนเงาเทียมตัว ติดกับท่านตลอดเวลา ที่นี้พอเวลาท่านมรณภาพแล้ว เอาศพท่านทิ้งไว้แล้วหนีเข้าป่าไม่มาเหลียวแลเลย อย่างนั้นก็มิใช่ มันยังงัยกัน

แต่เราไม่สนใจเท่านั้น เพราะเรื่องของเรามันหมูนมากเชียว หมูนตัวๆ แต่การอดอาหารนี้เป็นตามนิสัยไม่ค่อยฉันทัน ระยะเวลา ๓ วันฉันทันหนึ่ง แต่ก่อนเอาจากนะ ระยะเวลาต้องเสียมากแล้วก็เลยสามวันสี่วันฉันทันหนึ่งๆ คืออดอาหารนี้สำหรับนิสัยที่ถูกชะไม่ว่าธรรมะชั้นใดอดอาหารถูกทั้งนั้นเลย ดีทั้งนั้น สำหรับนิสัยที่ถูกจริตนิสัยกับการอดอาหาร สำหรับเรานี่อดอาหารถูก เพราะฉะนั้นจึงได้ต้องเสียละชิ มันไม่คำนึงคำนวณกับท้องกับปากอะไร ท้องก็เลยเสียมา

ขึ้นไปวัดดอยธรรมเจดีย์แล้ว พอปลดเปลื้องภาระลงที่นั่นแล้วก็ไปวาริชภูมิ เลยย้อนกลับมาจำพรรษาหนองผืออีก เพราะบ้านนี้เขามีบุญมีคุณมาก ที่แรกเราว่าจะไปจำพรรษา เตรียมตัวไปแล้วนะ จวนจะเข้าพรรษาแล้วนี่ จำพรรษาที่ถ้าอะไรลืมแล้ว อำเภอวาริชภูมิ เราไปดูแล้วเราจะไปจำพรรษาที่นั่น พอทราบที่หนองผือไม่มีพระเลยเหมือนวัดร้าง บ้านก็เหมือนบ้านร้างว่างั้น เราสลดสังเวชกระเทือนใจปึ้งเลยเชียวนะ ไม่พูดสักคำเดียว แกชื่อโยมผาน ผู้เฒ่าผาน ผู้เฒ่าเคยไปวัดไปวาบอ่ย ผู้เฒ่าอยู่กลางทางระหว่างบ้านหนองกุงหรืออะไร แกทราบที่เราอยู่ที่นั่นแกเลยขึ้นไป แกไปเล่าสภาพหนองผือให้ฟัง ก็เลยสลดสังเวช

เตรียมของว่าจะมาจำพรรษาที่นั่น อยู่ไม่ได้เลย ตื่นเช้ามาก็ว่า ไปเพิ่งเตรียมของ เตรียมของไปไหนละ ไปหนองผือละ เอ้า ไปหนองผือยังงัยอีก ก็ไปหนองผือซิไม่มีพระ ลักองค์นี่นะว่าไง เลยกับท่านเพิ่งนี่ละกลับมาจำพรรษาหนองผือ เดือน ๘ ขึ้น ๘ ค่ำแล้ว นะมาถึงหนองผือ ๑๕ ค่ำก็เริ่มเข้าพรรษา ที่นี้พอเข้าไปอยู่นั้นวันขึ้น ๘ ค่ำถึง ๑๕ ค่ำ ก็ วันละ พอทราบที่เรามาอยู่หนองผือ พระเณรอยู่ทางที่ไหน ๆ ไหลมา ปีนั้นจำพรรษาตั้ง ๒๘ องค์หรือไง ก็อุณหนาฝาคั้ง ๒๘ องค์ นี่เราพูดเรื่องอะไร ไปอย่างนั้นนะมันลึ้ม (บ้านนาสีดาเจ้าคะ) เออ บ้านนาสีดา นั้นละนั้นก็เข้าไปอยู่ทางนั้น กลับมาก็มาที่วัดดอย ธรรมเจดีย์

อย่างนั้นละเวลาอยู่กลับใครไม่ได้อยู่ไม่ได้จริง ๆ สำหรับเราอยู่ไม่ได้เลย ต้องคนเดียว ๆ อยู่ในป่า ไปอยู่ในป่าคนเดียวไม่ให้เจอใครเลย มีแต่เจ้าของหมุนตลอดเวลา นี้ ละธรรมเวลามีอำนาจมันแก็กิเลสเป็นอัตโนมัติ กิเลสอยู่ที่ไหนมันชอกมันซอนมันคู้ย เชี่ยชุดค้นหาเอาจนได้ ๆ กิเลสเกิดไม่ได้ละ ธรรมะถ้าถึงขั้นนี้แล้วกิเลสเกิดไม่ได้ มี เท่าไรก็มีแต่จะม้วนลื้อ ๆ ลงไปเรื่อย ๆ ถึงขั้นที่กิเลสเกิดไม่ได้ ขั้นนี้เกิดไม่ได้เลย มีแต่ จะหมด ๆ ไปโดยลำดับ ชั้นกิเลสเกิดอยู่ที่ไหนเกิดตลอดเข้าใจไหม พวกเรามันมีแต่ พวกกิเลสเกิด ธรรมไม่เกิดละเข้าใจไหม เราเคยเป็นมาแล้วมันก็พูดได้ละซิ

เวลากิเลสเกิดอยู่ที่ไหนกิเลสเกิด กินมาก ๆ ก็กิเลสพาให้กินมาก ๆ ก็กิเลสเกิด เข้าใจไหม กินมากแล้วชี่เกียจก็กิเลสเกิดให้ชี่เกียจ ชี่เกียจชี่คร้าน เอ้า นอนมากก็กิเลส พาอนอน มีแต่กิเลสพาไปพามาตลอดเวลา นี้เวลากิเลสเกิดมีแต่เกิดตลอด แต่เวลาเรา พัดเราเหวียงแก้กันแล้ว ถึงขั้นนี้แล้วที่นี้กิเลสไม่เกิด เกิดไม่ได้เลย เกิดขาดสะบั้นคือมัน รวดเร็ว สติปัญญาถึงขั้นรวดเร็ว พอแย็บเท่านั้นขาดสะบั้นไปพร้อมกันเลย มันฆ่า กันเองนะ จึงเรียกว่าอัตโนมัติละซิ ฆ่ากิเลสอัตโนมัติ กิเลสทำลายสัตว์โลกโดยอัตโนมัติ ก็เห็นกันแล้วทั่วโลกดินแดน ที่นี้ธรรมะฆ่ากิเลสโดยอัตโนมัติใครพูดที่ไหนไม่มี ไม่มี ใครพูดละ ก็เราพูดเองมันเป็นในเรา

จึงได้ย้อนกลับไปพิจารณา โอ้ เวลากิเลสมีกำลังนี้กิเลสสร้างผลประโยชน์ของ มันบนหัวใจสัตว์โลก มันสร้างตลอดเวลา ตา หู จมูก ลิ้น กาย ออกช่องไหนช่องกิเลส ออกทั้งนั้น ๆ เลย สังขารตัวสำคัญอยากคิดอยากปรุงอยากรู้อยากเห็น มันเกิด ตลอดเวลา ที่นี้เวลาธรรมะมีความสามารถแก้แล้วนี้ฆ่ากิเลส ถึงขั้นอัตโนมัติแล้วที่นี้ ฆ่ากิเลสโดยอัตโนมัติ ฆ่าตลอด อยู่ที่ไหนฆ่าตลอด เว้นแต่เวลาหลับ นอกนั้นไม่มีเวลา อยู่เฉย ๆ หมุนตัว ๆ เป็นของมันเองนะ จากนั้นมันเชื่อมเข้าหามหาสติมหาปัญญา ตอนนี้จะเอียดมากทีเดียว มันจะเอากิเลสขั้นสุดท้าย

กิเลสที่ละเอียดสุดเข้าไปถึงอวิชา มหาสติมหาปัญญานี้จะเข้าช่องนี้ละถึงกัน หมุนตัวๆ เลย จนกิเลสขาดสะบั้นไปหมด ไม่ต้องไปถามใคร คำว่า สนฺทิกฺขุโณ ผู้ปฏิบัติจะรู้ผลงานของตัวเองโดยลำดับ จนกระทั่งถึงวาระสุดท้ายก็ สนฺทิกฺขุโณ ประกาศครั้งสุดท้าย ถามพระพุทธรเจ้าหาอะไร ผางขึ้นมาเท่านั้นรู้แล้ว หือ พระพุทธรเจ้าตรัสรู้ตรัสรู้อย่างนี้ละหรือๆ ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ตรัสรู้อย่างที่มันเป็นนี่ นั่น ถามพระพุทธรเจ้าหาอะไร อย่างนี้ละหรือๆ ธรรมแท้เป็นอย่างนี้ละหรือ นั่นเห็นไหม พระสงฆ์แท้เป็นอย่างนี้ละหรือ พระพุทธรเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เป็นแขนงของธรรมแท้ แต่เวลาถึงนั้นแล้ว เป็นอันเดียวกันหมดเลย

หือ พระพุทธรเจ้า พระธรรม พระสงฆ์มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังไง นั่นเห็นไหมล่ะมันเป็นแล้วนั้น ใครมาบอก ไปศึกษาจากใคร เป็นขึ้นในหลักธรรมชาติ พอเหมาะพอดีๆ ธรรมแท้เป็นอันเดียว ไม่มีคำว่าแก่นั่นแ่งนี้ พุทโธ ธัมโม สังโฆ เราก็คิดติดพันอยู่กับใจมาตลอดจนกระทั่งถึงขณะนั้น ทั้งสามอย่างนี้จึงเข้ามาเป็นอันเดียวกัน โอ้ เป็นอย่างนี้ละหรือ พระพุทธรเจ้า พระธรรม พระสงฆ์มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังไง นี่มันเป็นแล้วนั้น มันชัดเจนอย่างนั้นชិการปฏิบัติ

บทเวลามันจำขึ้นมานี้ โถ โลกธาตุ เหมือนโลกธาตุห้วนสะเทือนไปหมดนะ ความจริงเขาก็อยู่ของเขา แต่มันเป็นที่กายกับจิต กายนี้มันห้วนมันสะเทือนอย่างแรงเลย จิตกับอวิชาขาดสะบั้นจากกัน นี้ละติดตรงนี้ พอติดอันนี้ร่างกายมันเกี่ยวโยงกับจิต ร่างกายก็ผางเลยติดต่อกันเลย ติดผิงเลยทันที นั่นละที่ว่าฟ้าดินกลม มันเป็นอยู่ กายกับจิตเท่านั้นแหละ ไม่ได้เป็นอยู่ต้นไม้ภูเขา แต่ประหนึ่งว่าฟ้าดินกลม คือมันรุนแรงมาก

มันติดกันมาเท่าไรกิเลสกับจิตดวงนี้ ติดกันมากก็ก่อกัลป์ พาเกิดพาดายมีตั้งแต่จิตดวงนี้กับอวิชาพันกันอยู่นั้น พออวิชาขาดสะบั้นมันก็ติดกันอย่างแรงละซิ จากนั้นมาแล้วหมดโดยสิ้นเชิง ไม่เคยปรากฏเลยว่ากิเลสตัวใดได้เกิดขึ้นมาอีก ให้ได้เกิดความงวว่า หือ กิเลสก็ว่ากูฆ่ามันเสร็จไปแล้วนั้น มิงโผล่ขึ้นมาได้ยังไงไม่เคยมี แล้วก็ไม่เคยสงสัยด้วย นั่นเวลามันรู้มันรู้อย่างนั้น ตรัสรู้ธรรมหรือบรรลุธรรมๆ นั้น

นี่ก็ปราชญ์สมัยปัจจุบันเขายังออกว่า บรรดาพระอรหันต์นั้นพระพุทธรเจ้าต้องรับรองก่อนจึงเป็นพระอรหันต์ได้ ดูซินะ พวกตาบอดเรว่ามันชัดๆ อย่างนี้ มันอ่านมันมีแต่หนอนแทะกระดาศมันไม่สนใจปฏิบัติ มันก็ว่าให้พระพุทธรเจ้ามารับรอง พระพุทธรเจ้าที่ไหนรับรอง สนฺทิกฺขุโณ พระองค์ก็ประกาศไว้แล้ว นั่นเครื่องรับรองจากตัวเองที่ปฏิบัติได้มากน้อย ผลจะปรากฏขึ้นมาที่นั่นๆ ผางขึ้นมาขึ้นไปถามหาพระพุทธรเจ้าที่ไหน ไม่มี จึงเรียกว่า สนฺทิกฺขุโณ

ผู้ปฏิบัตินั้นแหละผู้ที่ทรงมรรคทรงผลตลอดไปเลย ขอให้มีการปฏิบัติอยู่
 ถေး ถ้ามีแต่ศึกษาเล่าเรียนไม่สนใจปฏิบัติมันก็เป็นนกขุนทอง เป็นหนอนแทะ
 กระดาษไปอย่างนั้นไม่เกิดประโยชน์อะไร ก็เหมือนแปลนเรานี้ทำเท่าไรในห้องเต็มห้อง
 มันก็ห้องแปลน แปลนปลุกบ้านปลุกเรือน มันไม่เป็นบ้านเป็นเรือนให้ ถ้าเอาแปลน
 ออกมาวางปูบนี้ก็จะเอาขนาดไหน ๆ กว้างแคบขนาดไหนแปลนบอกไว้เรียบร้อย เอา
 ขนาดนี้ก็ใส่สิ่งก็เป็นขึ้นมาเลยนั้น ถ้ามีภาคปฏิบัติบ้านเรือนก็ปรากฏขึ้นจากแปลนนั้น
 แหละ ถ้ามีปฏิบัติมรรคผลนิพพานเกิดขึ้นจากตำราที่ท่านสอนไว้แล้วนั้นแหละ นั้น
 แหละแปลน จะเป็นอะไรไป

ท่านจึงสอนว่าปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ สามอย่างนี้แยกกันไม่ได้ ถ้าแยกศาสนา
 ขาดบาทขาดตาตั้ง ไม่เต็มบาท ไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย ปริยัติศึกษาเล่าเรียนตั้งแต่
 อู๋ปี่ขมาสอน เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ นั้นปริยัติแล้วนั้นนั้น จากนั้นให้ไปปฏิบัติ
 นั้นเป็นภาคปฏิบัติ เอากรรมฐานห้าเป็นต้นไปพิจารณา ถ้าควรจะเป็นสมถกรรมให้
 เป็นอารมณ์เพื่อความสงบก็เอาไปพิจารณา กรรมฐานห้าหรือกรรมใดก็ตามเป็นอารมณ์
 เพื่อความสงบของใจก็บริกรรมอันนั้น เช่นอ้อฐึ ๆ นี้บริกรรมให้สติติดอยู่นั้น ที่นี้พอจิตมี
 ความสงบแล้วกระจายออกทางด้านปัญญา กรรมฐานทั้งห้าหรือหมดร่างกายของเรา
 เป็นหินลับปัญญาไปหมดเลย

ที่แรกทำให้จิตสงบเป็นน้ำดับไฟ ให้ใจสงบลงด้วยสมถกรรม ได้แก่การบริกรรม
 กรรมฐานนี้ ที่นี้พอมีกำลังแล้วแยกออกทางด้านปัญญา กรรมฐานเหล่านี้กลายเป็นหิน
 ลับปัญญาไปเลย เป็นอารมณ์ของวิปัสสนาไปเลย นั้น อยู่อันเดียวมันแหละ สำคัญอยู่ที่
 จิตที่จะนำมาปฏิบัติ พอถึงขั้นปัญญาแล้วกรรมฐานเหล่านี้กรรมฐานห้ากรรมฐานอะไร
 อากาการ ๓๒ จะเป็นหินลับปัญญาไปหมดด้วยกัน จำ ๆ ไปเลย เอาละนะพูดเท่านั้น ก็พอ
 เป็นคติอยู่แล้วนี่นะ ต่อไปนี้จะให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz